

# ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

## נס גלוי עם פרק תהילים

סיפר לי הרב ח. ע. פ. ממקסיקו, נכדו חביבו של הגאון המפורסם הרב מיכאל פרץ שליט"א מחשובי הרבנים במקסיקו:

לפני חודש אני מקבל טלפון מיהודי בן שישים. איני מזהה את הקול שלו, ואחרי שהוא אומר לי מי הוא ומה שמו, אני נזכר שראיתי אותו אי פעם. שום קשר מיוחד לא היה לי איתו עד אותה שיחה, והוא אומר לי: "אני רוצה להזמין אותך לסעודת הודיה".

הוא גר באזור שלי, ולכן אני שמח להיענות לבקשתו, למרות שלא ברור לי מדוע נבחרתי דווקא אני להשתתף בסעודה שלו. "על מה ההודאה?" שאלתי.

"עברתי קורונה. חודש שלם הייתי מורדם ומונשם, והתעוררתי, ברוך השם".

"ברוך רופא חולים!" התרגשתי. אדם הגיע עד שערי מוות ויצא לחיים! כל מאורע כזה נוטע תקווה לרפואה ולהחלמה. עדיין לא חשתי קשר אישי במיוחד דווקא אליו, אבל שמחתי איתו ביחד, והודעתי כי אבוא בעזרת השם.

לא הייתי היחיד שקיבל טלפון כזה. בסעודה נכחו שמונה עשר אנשים, חלקם הכירו את המחלים יותר, חלקם פחות. כולנו תמהנו, מדוע הוא הזמין דווקא אותנו, אבל הוא לא השאיר אותנו במתח זמן רב מדי. האיש, שברחמי ה' יתברך חזרו אליו כוחותיו, פתח בדברים: "כששכבתי מורדם, ראיתי איך אני עולה לשמים, ופתאום אני רואה את אמא שלי, שכבר נפטרה. היא אומרת לי: 'מה אתה מחפש כאן? תרד למטה!' אני רוצה לרדת", אני אומר לה, 'אבל לא יכול'. 'תסתכל עכשיו למטה', היא אומרת לי, 'ותראה שאתה יכול'. אני מסתכל למטה, ומה אני רואה? את כולכם! כל האנשים שנמצאים כאן בסעודה. אתם מחזיקים ספר תהילים ומתפללים עלי, וסוחבים אותי כלפי מטה. חזרתי לעולם הזה בזכותכם!"

כשהוא אמר זאת, עבר לי רעד בכל הגוף. לא ידעתי! אני אומר לכם שלא חלמתי איזה כוח יש לתהלים שאני אומר. בסך הכל נתנו לי את השם של היהודי הזה. אמרו לי שהוא במצב קשה, לקחתי ספר תהילים ואמרתי פרק אחד. רק פרק אחד! ואז הזכרתי את השם שלו.

ואני, עם הפרק האחד הזה סחבתי אותו חזרה לארץ החיים.

חוץ ממני יש עוד שבעה עשר יהודים ששמעו את הדברים מפי היהודי שהיה תלוי בין שמים לארץ, וגורלו נחתם לחיים. עכשיו אנחנו כבר יודעים איך אנחנו, הבריאים, יכולים לעזור לאחיו החולים.

(הביטחון הימני, יום שני פרשת יתרו, מס' 79)

## נהג הטרמפיסטים

שמי אברהם ולס. לפני כעשר שנים עבדתי כמלמד בשכונת 'נווה יעקב'. יום אחד, ברצוני להגיע לביתי

## מעטפה על השביל

עברנו לבית חדש בעפולה, וזוקקנו לערוך בו כמה שיפוצים חשובים. ידענו שמעטפה מארצות הברית עם המחאה של שנים עשר אלף דולר נמצאת בדרך אלינו, וחיינו לה בכליון עיניים. כל פעם שיצאנו מהבית בדקנו מה קורה בתיבת הדואר. זהו סכום לא קטן, וכמה וכמה דפיקות לב ליוו את הציפיה הזאת. לא היינו בטוחים שהמשלוח בדואר מספיק מוגן בשביל סכום כזה. כל יום כאשר יצאנו מהבית בדקנו את תיבת הדואר. זה הפך לפעולה אוטומטית. יוצאים, בודקים, רואים שעוד לא הגיע וממשיכים הלאה.

יום אחד אנחנו שומעים ששכנים שלנו מבודדים. יש להם בבית ילד שהוא חולה מאומת, וכל המשפחה עם ההורים, העולים, הפעוטות, הילדים והטף, מסתגרים יחדיו בתוך ביתם. בעפולה גם אנשים שגרים במרחק של כמה רחובות זה מזה עדיין נקראים שכנים. אשתי רצתה לעזור להם בכל ליבה, והיא החליטה להביא להם דיסק מעניין לילדים וכמה חוברות יצירה שיעסיקו את ילדי המשפחה המסוגרת ויאפשרו קצת מנוחה להורים.

היא יצאה בשעות הבוקר, כמובן בדקה בתיבת הדואר אם הציק הגיע, וכמו תמיד, גם הפעם הוא לא נמצא. גשם שוטף ירד בחוץ, והיא מיהרה להביא לשכנים את התעסוקה המאווררת. בדרך חזרה, עם הרגשה נעימה ומרוממת שהצליחה לעזור קצת, היא מבחינה בשביל הכניסה לבית במעטפה מקומטת. היא מרימה את המעטפה ורואה שהיא ממוענת אלינו. מאיפה? מכתובת בארצות הברית! כן, זאת היא המעטפה המיוחלת לה אנחנו מחכים כבר כמה שבועות. בדיוק היום היא הגיעה, בגשם השוטף, בדיוק היא נפלטה מתיק הדוור או מהתיבה ונחתה על השביל ביום כל כך סוער. חשבנו שאנו עושים חסד עם הזולת, אך למעשה חסד גדול נעשה עימנו. אותה שעת בוקר שאשתי יצאה בה, לא היתה השעה שבה היא רגילה לצאת. אם לא החסד לידידים, היא לא היתה יוצאת, ואני הייתי מגיע הביתה רק בצהריים. המעטפה היתה עלולה להמשיך להתגלגל בחוץ ולהירטב בגשם עד אובדנו של הציק החשוב כל כך.

ברוך השם שזכינו לראות את השגחתו הפרטית.

(מוצאי שבת פרשת וארא תשפ"א, סיפור 6 / מס' סיפור 17488)

## אלקא דמאיר ענני

שמי אהרן. אני מתגורר בביתר עלית. יום אחד נסעתי מביתר לירושלים באוטובוס של תגבור, שאינו שייך לחברה. כאשר ירדתי מהאוטובוס גיליתי לתדהמתי שהארנק עם כל כרטיסי האשראי נותר באוטובוס. ידעתי שהרכב אינו שייך לחברה, ואין אפשרות לאתר אותו דרך משרדי החברה. הנהג, שהיה ערבי, אינו מחויב להביא את החפצים שהוא מוצא למחלקת האבדות, איש אינו יכול לעקוב אם אכן עשה זאת. תוכלו להבין כמה עמוק התאנחתי על האבדה היקרה.

עברו שבועיים. במשך השבועיים האלו אני עוקב בחרדה אחר חשבונות הבנק, מברר פעם אחר פעם אם נגנב לי כסף, ואם לא נערכו עסקאות אשראי ללא ידיעתי. בכל פעם אני נרגע בראותי שאף אחד לא השתמש באשראי, אבל זה עוזר רק לזמן קצר, כי אחר כך אני שוב חושש לשלום הכרטיסים שנשכחו אי שם. אחרי השבועיים אמרתי לעצמי שהגיע הזמן לבטל את הכרטיסים, כי הרי בשלב מסוים הם יימצאו בוודאי, ואף אחד לא הבטיח לי שהמוצא יהיה ישר.

רגע לפני שאני מרים טלפון לבנק מתעורר בתוכי קול שפוי ואומר לי: רגע רגע, האם דיברת עם ריבנו של עולם על האבידה הזאת? האם ניסית להתפלל על זה? תרמת כמה פרוטות לעילוי נשמת רבי מאיר בעל הנס?

למרבה הבושות התשובה היתה 'לא'. עד לרגע זה לא פניתי במילה אחת לבורא יתברך בבקשה שהאבדה תחזור. מיד לקחתי כמה פרוטות, שמת בקופת צדקה לעילוי נשמת רבי מאיר בעל הנס, אמרתי אלקא דמאיר ענני, אמר רבי בנימין, והתפללתי תפילה קצרה שהקב"ה יחזיר לי את האבדה. כעבור כמה דקות בלבד הטלפון מצלצל. על הקו נשמע קולו של ר' חיים מבית שמש, גבאי של אחד מגדולי דורנו שליט"א, ומה הוא אומר לי אם לא כך: "ר' אהרן, לידי יושב יהודי שפתאום מרגיש משהו קשה מתחת לנעל שלו. הוא מגלה שם ארנק, ובתוכו מסודרים כרטיסי אשראי והשם שלך מופיע שם. אמרתי לו שאני מכיר אותך. האם אבד לך ארנק?"

כולי נרגש. אני מודה לו מעומק ליבי, ומסכם איתו שחתנו, שמתגורר בביתר עלית, יביא לי את אבדתי עד לפתח ביתי. נראה כאילו הקב"ה החביא את הארנק שלי בתוך האוטובוס. שבועיים היה מונח שם וחיכה שאתן כמה פרוטות לצדקה ואתפלל לה' על אבדתי. ברוך המשיב אבדה לבעליה.

(יום חמישי בא תשפ"א לילה סיפור 2 / מס' סיפור 17585)

## הרגיל בנר

שמי נפתלי דוידוביץ, ואני בעל מכולת בעיר אשדוד. יהודי ללא כיפה נכנס למכולת והעמים חבילות של נרות. שאלתי אותו: